

ข้าม
คืน
ข้าม
มา
พบ
แฟน
ใหม่
7

เพลงไทยคือ 蓬莱客 เจียน
Honey Toast แปล

คำนำ

และแล้วเราก็เดินทางร่วมกับชูเสี่ยวจื้อและเฮ้อฮั่นจู่มาถึงเล่มสุดท้ายกันแล้วนะคะ บอกได้เลยว่าผลงานของท่านเผิงไหลเค่อไม่เคยทำให้เราผิดหวังจริงๆ ค่ะ เพราะถึงเล่มนี้จะเป็นเล่มจบ แต่ก็ยังมีความสนุกน่าติดตามไม่ลดลงเลยอย่างที่ในเล่ม 6 ได้ปิดฉากลงที่การพยายามหลบหนีของชูเสี่ยวจื้อ ในเล่มนี้เราก็ต้องมาลุ้นกันว่าการหลบหนีครั้งนี้จะสำเร็จโดยดีหรือไม่ และสำเร็จได้อย่างไร เรียกได้ว่าวางไม่ลงทุกฉากทุกตอนจริงๆ ค่ะ

โดยในเล่ม 7 นี้เรื่องราวจะเริ่มขึ้นในงานแต่งงานที่โรงแรมซึ่งมีบรรยากาศครึกครื้นที่สุด แต่ท่าทางของเจ้าบ่าวกลับผิดปกติจนเป็นที่เคลงใจของใครต่อใคร คุณชายสกุลหวังไม่มีร่องรอยยินดีให้เห็นแม้แต่หน่อย ถึงกับต้องคอยดูแลหวังถึงจื้ออย่างใกล้ชิด เพื่อไม่ให้อีกฝ่ายหนึ่งงานแต่งหรือก่อเรื่องอีก ด้านคุณถึงที่พยายามช่วยเหลือชูเสี่ยวจื้อก็ต้องแสดงละครตบตาจ้องจู้จี้เสียมากมาย เพียงเพราะแม้แต่ตนเองไม่เคยพบเจอความรักที่ดีเช่นนี้ ก็อยากจะสนับสนุนให้คนอื่นได้รักกัน นอกจากนี้เฮ้อฮั่นจู่ได้รู้ข่าวคราวการลอบสังหารหวังเซียวกุน เขาต้องซังน้ำหนึ่ใจว่าจะช่วยเหลืออีกฝ่ายหรือปล่อยเลยตามเลย แต่ไม่ว่าเขาจะตัดสินใจเช่นไร พบเจอกับชะตากรรมใด เขาก็มั่นใจว่าจะมีชูเสี่ยวจื้ออยู่เคียงข้างและยังคงเชื่อมั่นในตัวเขาอยู่เสมอ สำหรับชูเสี่ยวจื้อเองนอกเหนือจากเรื่องการแพทย์ ครอบครั้ว และเพื่อนแล้ว เฮ้อฮั่นจู่ก็คือสิ่งสำคัญอีกหนึ่งอย่างที่ทำให้การข้ามเวลามาครั้งนี้ของเธอเป็นเรื่องราวที่งดงาม เช่นนี้แล้วเรามาช่วยอวยพรให้ความรักท่ามกลางอุปสรรคทางการเมืองและสงครามครั้งนี้ผ่านพ้นไปได้ด้วยดีด้วยกันเถอะค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

"ผมไม่เห็น้อย ทุกฝ่ายก็หันหน้าไปได้ราบรื่นกว่าที่ผมคิดไว้มีแค่อย่างเดียว..."
เขาหยุดเว้นจังหวะ "ผมคิดถึงคุณมาก คิดถึงคุณทุกวัน"

ภายในตัวรถเงียบลง ชูเสวี่ยจื้อพิศดูชายหนุ่มที่อยู่เคียงข้างเธอคนนี้
พลางบอกเบาๆ "ฉันก็คิดถึงคุณ เฮ้ออันจู่"

เธอพูดจบแล้วยื่นหน้าไปจูบปากเขา

เฮ้ออันจู่หักห้ามใจตนเองไม่อยู่อีกต่อไป เขารวบตัวเธอมากอดไว้ใน
อ้อมแขนแน่นๆ

เสียงในใจเตือนเขาว่าสิ่งสำคัญที่สุดตอนนี้คือพาเธอหนีไปอย่าง
ปลอดภัยก่อน เขาจำเป็นต้องมีสติตื่นตัวตลอดเวลา สุดท้ายเขาจึงเบียด
ริมฝีปากแดงแรงๆ ถ่ายทอดความคิดถึงแกมรู้สึกลึกซึ้งที่มีต่อเธอทั้งหมด
ผ่านจูมพิศอันดูตื้นได้รู้สัมผัสเสียงนี้ จากนั้นผละออกห่างทันที พุดกระซิบข้าง
ใบหูเธอด้วยเสียงแหบพร่า "ขยับมาใกล้ๆ สิ"

แนะนำตัวละคร

* ชูเสวียจื้อ

บุตรสาวของเยื่อวินจิน มีความมุ่งมั่นจะเป็นแพทย์ทหาร และพัฒนาการแพทย์ให้ดีขึ้น เป็นคนรักของเฮ้อฮั่นจู่ คอยอยู่เคียงข้างและสนับสนุนทุกการตัดสินใจของเขา

* เฮ้อฮั่นจู่

ผู้บัญชาการเฮ้อ เป็นทหารหาญที่กล้าแกร่งมีลูกน้องลูกชน อยู่เบื้องหลังเหตุการณ์ทางการเมืองสำคัญๆ หลายครา คอยช่วยปกป้องและคุ้มครองชูเสวียจื้อจากภัยอันตราย ทั้งปวง รวมทั้งเป็นคนรักของเธอด้วย

* เยื่อวินจิน

ให้กำเนิดลูกสาวนามว่า 'เสวียจื้อ' เป็นนายห้างหญิง ของห้างค้ายาสมุนไพรเทียนเต๋อแห่งสกุลชูที่เลื่องชื่อ เป็นสตรีที่เข้มแข็งและกล้าหาญอย่างมากผู้หนึ่ง

* จ้าวมังกรเจิ้ง

หัวหน้าใหญ่ของสมาคมชาวน้ำ ราชามังกรผู้ยิ่งใหญ่ ซึ่งเป็นที่เคารพรักใคร่ของชาวเมืองซีวี่ ยอมเสียสละความสุขสบายของตนเองเพื่อส่วนรวม เคยมีข่าวคราว กับเยื่อวินจิน คอยปกป้องและดูแลชูเสวียจื้ออยู่ไกลๆ

* คิมูระ

ผู้อำนวยการโรงพยาบาลชิงเหอ เป็นอาจารย์หมอ กิ่งเพื่อนสนิทต่างรุ่นของฟุหมิงเจิง ทั้งสองรู้จักกัน ตอนฟุหมิงเจิงไปเรียนต่อที่ประเทศญี่ปุ่น ชื่นชอบวัฒนธรรมจีน จึงเดินทางมาลงหลักปักฐานที่เมืองเทียน มีภูมิหลังที่ไม่น่าไว้วางใจ

183

งานแต่งงานที่ห้องโถงด้านหน้าของโรงแรมในคืนนี้ดำเนินมาถึงช่วงบรรยากาศสนุกครึกครื้นที่สุด แต่เมื่อเทียบกับเจ้าสาวที่แอบมองคนข้างตัวพร้อมอมยิ้มขัดเขินเป็นระยะแล้ว ท่าทางของเจ้าบ่าวกลับผิดปกติจนเป็นที่เคลงใจของใครต่อใครพอๆ

หลังจากคุณชายสกุลหวังปรากฏตัวตอนเริ่มต้นพิธีแต่งงานใบหน้าก็ไม่มีร่องรอยยินดีให้เห็นแม้แต่นิดเดียว แววดตาของเขาเฉยเมยคล้ายหุ่นเชิดไร้ชีวิตจิตใจ เงียบขรึมไม่พูดจาทำหน้าที่ของตนเองไปตามคำบอกของพิธีกร เพราะมีคนจับจ้องอยู่มากมาย จึงตกเป็นเป้าสายตาอย่างช่วยไม่ได้ ชั่วยังกลับทับความสนใจของแขกเหรื่อที่มีต่อเจ้าสาว จนกระทั่งตอนหลังๆ พวกคนที่นั่งโต๊ะไกลออกไปก็เริ่มเอียงหัวซุบซิบวิพากษ์วิจารณ์ความไม่ปกติของเจ้าบ่าวกันทั้งที่ยังอยู่ในงาน

สกุลเงินยอมดูออกเป็นธรรมดาว่าหวังถึงจื่ออาร์มณี่ไม่ดี ต่อหน้า

ผู้คนมากมายแบบนี้ฝ่ายพวกเขาออกจะเสียหน้าไปบ้าง

ในเมื่อเป็นทองแผ่นเดียวกันแล้ว คุณนายหวังก็ไม่อยากให้เกิดเสียง
ติฉินนินทา เธอส่งสายตาเตือนลูกชายซ้ำหลายหนให้แสดงท่าทางดีใจหน่อย
แต่พอไม่เห็นหวังถึงจื๊อตอบสนองใดๆ ก็รื้อรอนอยู่ในใจ ผ่านไปชั่วครู่
เธอพบว่าสามีเหมือนจะรับรู้แล้วเช่นกัน สายตาของเขามองไปทางลูกชาย
ที่กำลังทำหน้าบอກบุญไม่รับพลางขมวดคิ้วเล็กน้อยจนแทบไม่สังเกตเห็น
คุณนายหวังรู้ว่าสามีไม่สบอารมณ์จึงลูลนหันไปหาน้องชายและ
ขยิบตาให้เขาทีหนึ่ง

ถึงกั้วเฟิงเข้าใจความหมาย เขาช่วยจ้งหะหยุดพักระหว่างพิธี
เดินเข้าไปในฐานะคุณน้าพาเจ้าบ่าวออกจากงานไปพักชั่วคราว พอออกมา
ด้านนอกเขาก็พาตัวหลานชายไปทางข้างหลังที่มีคนน้อย เข้าไปใน
ห้องพักผ่อนห้องหนึ่งแล้วปิดประตู ก่อนพูดถึงเตือนถึงดำนิว่า "ถึงจื๊อ
เธอเป็นอะไรไปอีก ก่อนหน้านี้อย่างดี อยู่เลยไม่ใช่หรือ คุณพ่อเธอก็ปลื้มใจ
ความประพฤติของเธอมากนะ คินนี่เป็นงานมงคล แยกเหวี่ยงมากันเยอะเยอะ
ทำไมเธอถึงเหลวไหลขึ้นมาอีก มีเจ้าบ่าวแบบเธอที่ไหนกัน ต่อให้ไม่เห็นแก่
หน้าสกุลเงินก็ต้องคิดถึงคุณพ่อเธอบ้างสิ ระวังภาพลักษณ์หน่อย อย่าให้
เป็นที่กังขาของใครๆ โดยไม่จำเป็น คุณพ่อเธอจะไม่ชอบใจเอาได้"

ดวงตาของหวังถึงจื๊อมีเส้นเลือดฝอยขึ้นอยู่ทั่ว เขาขยับเนกไทที่
ผูกแน่นชิดคอแล้วสูดลมหายใจเอือกหนึ่งก่อนมองไปทางน้าชาย "เดี๋ยวหนั้น
เดี๋ยวถอนหมั้น ตอนนี่ยกแต่งงานแล้ว ผมไม่ได้ทำเพื่อตนเอง ผมแต่ง
คุณหนูสกุลเงินเพื่อพวกคุณน้า เท่านั้นพวกคุณน้ายังไม่พอใจอีกหรือ"

บนโต๊ะด้านข้างมีเหล้าฝรั่งวางอยู่ขวดหนึ่ง เขาเดินเข้าไปตักจุกไม้คอร์ก
ออก ไม่เสียเวลาหยิบแก้วก็ยกขวดเงยหน้ากระดกเข้าปากไปหลายจึก

เขาคืบเร็วเกินไปเลยล้าลกระอักกระอัยกใหญ่ ถึงกั้วเฟิงรีบเข้ามาช่วยตบหลังให้

หวังถึงจื่อไอลหลายทีแล้วปัดมือเขาออก ยึดหลังขึ้นช้าๆ ยืนตัวตรงมองไปทางน้ำชายของตนเองอีกครั้ง แล้วเหยียดมุมปากเป็นรอยยิ้ม "อยากให้ผมยิ้มแบบนี้ใช่ไหม คุณน้ำคอดูให้ดีๆ นะ อีกสักครู่ผมจะทำตามนี้เลย เดี่ยวพวกคุณน่าจะไม่พอใจอีก"

ถึงกั้วเฟิงเห็นสองตาของชายหนุ่มแดงเรื่อ ยิ้มแค่ปากแต่ไปไม่ถึงดวงตา ท่าทางเหมือนเริ่มเมาเล็กน้อย ด้วยรู้นิสัยของหลานชายดีจึงกลัวว่าจะทำให้เขาโมโหแล้วไม่ยอมแต่งงานขึ้นมาจริงๆ เรื่องแบบนี้เชื่อว่าหลานชายจะทำได้

ถึงกั้วเฟิงรีบแย่งขวดเหล้าในมือเขาไปแล้วพูดกล่อมตอดด้วยน้ำเสียงที่เปลี่ยนเป็นแทบจะวิงวอนขอร้องทำนองว่า 'ต้องเห็นแก่ส่วนรวม คุณพ่อเธอก็กว้างตัวลำบากเหมือนกัน'

ใบหน้าของหวังถึงจื่อฉายแววอ่อนล้า เขาไม่พูดอะไรอีก เพียงกวาดขมับเดินผ่านข้างตัวน้ำชายที่ยืนขวางทางอยู่ออกไปด้านนอก

ซูเสวี่ยจื่อผ่านพ้นห้องโถงด้านหน้าโรงแรมมาได้อย่างรวดเร็ว ทั้งเสียงอีกทีก็ครึกโครมไว้ทางด้านหลังไม่ทันไรก็เห็นรองอธิบดีกรมสาธารณสุขเพิ่งออกมาจากห้องน้ำข้างหน้า

เพื่อนร่วมงานที่พบเจอกันเป็นประจำย่อมต้องคุ้นหน้าคุ้นตากันมากที่สุด ทว่ารองอธิบดีกลับมองข้ามซูเสวี่ยจื่อที่เดินสวนมาอย่างไม่สนใจ

นั่นก็เพราะว่าคือนี่เขาเห็นผู้หญิงที่แต่งองค์ทรงเครื่องเต็มยศอย่างพิถีพิถันแบบนี้อยู่ดาดยี่นในโรงแรมหรูหราแห่งนี้

ขณะเดินสวนมาใกล้ๆ เธอก็ได้ยินบทสนทนาระหว่างเธอกับเพื่อนคนหนึ่งที่อยู่ด้วยกัน

"...ได้ยินว่าเจ้าบ่าวไม่อยากแต่งงานหรือ เมื่อครู่คนด้านข้างผมพูดกันใหญ่ คุณรู้เบื้องลึกเบื้องหลังอะไรบ้างหรือเปล่า" เพื่อนของเขากระซิบถาม

"อย่ายุ่งเรื่องชาวบ้านเลย แล้วนี่ก็ไม่ใช่เรื่องที่พวกเราควรยุ่งด้วย..."

สายตาของรองอธิบดีมองตรงไปข้างหน้าจึงสังเกตเห็นหญิงสาวซึ่งเดินสวนมาในที่สุดริมฝีปากสีแดงที่โผล่พ้นผ้าลูกไม้ประดับหมวกของเธอดึงดูดให้เขาชะงักฝีเท้าหนึ่ง จากนั้นก็ออกเดินต่อไปไม่ได้ใส่ใจใดๆ

จุดนี้อยู่ห่างจากประตูหลังของโรงแรมไมไกล เดินอีกไม่กี่สิบเมตรไปจนสุดทางเดินช่วงนี้แล้วเลี้ยวขวาก็จะถึง

ตู้เสื้อผ้าไม่กล้าเดินเร็วเกินไปด้วยกลัวสะกดตาคน เธอแค่เร่งฝีเท้าเล็กน้อย คาดไม่ถึงว่าในจังหวะนี้เองประตูห้องพักผ่อนห้องหนึ่งฝั่งตรงข้ามเอียงๆ ห่างไปเพียงสิบเมตรเศษจะเปิดผลัะและมีคนเดินออกมา

เธอใจกระตุกুবหนึ่ง

หวังถึงจ้อหรือนี่!

เธอเห็นเขาเอาสองมือล้วงกระเป๋า ก้าวขาออกจากประตูเดินคู่ๆ ตรงมาโดยไม่เหลียวซ้ายแลขวา

"เดี๋ยวก่อน เนกไทเธอ!" ดังกัวเฟิงไล่ตามออกมาจับเนกไทที่หลานชายดึงจนเปียกให้เข้าที่

หวังถึงจ้อหยุดยืนด้วยสีหน้าไม่นาถรร้อนใจแกมหงุดหงิดอยู่บ้างระหว่างรอให้นายช่วยจัดเสื้อผ้าให้เรียบร้อยเขาก็เบือนหน้าไปอีกทางก่อนจะเห็นผู้หญิงสวมชุดฝรั่งดัดผมลอนคนหนึ่งปรากฏขึ้นเบื้องหน้า

สายตา

เธอน่าจะเป็นหญิงสาวที่อ่อนเยาว์มาก สวมกระโปรงสีม่วงกับหมวกติดผ้าลูกไม้และขนนกสีม่วงเม็ดมะปรางเข้าคู่กันอยู่บนเรือนผมตัดลอนจัดทรงอย่างประณีต รูปร่างสมส่วนโค้งเว้าได้รูป ช่วงเอวเล็กคอดกิ่ว เธอสวมรองเท้าส้นสูงเดินเอียงย่างด้วยฝีเท้าไม่เร็วไม่ช้า ท่วงท่าคล่องแคล่วสง่างาม ได้แสงจากดวงไฟเหนือศีรษะตรงระเบียบงทางเดิน ชายกระโปรงของเธอพลิ้วไหวละม้ายระลอกคลื่น ทั้งยังคล้ายดอกไม้เบ่งบานตามจังหวะรองเท้ากระทบพื้นเสียงดังแผ่วเบา

ในเมืองหลวงมีตระกูลเศรษฐีอยู่มากมาย คุณหนูสมัยใหม่ที่ดูมีสง่าราศีประเภทนี้พบเห็นได้เกลื่อนกล่นจนหวังถึงจ้อซินตามานานแล้ว เขาเหลือบมองแวบหนึ่งอย่างเฉยชาแล้วดึงสายตากลับ เห็นองกั๋วเฟิงยังง่วนอยู่กับเนกไทของเขาจึงลงมือเองอย่างรำคาญใจ จากนั้นก้าวขาเดินสวนไหล่กับเธอ

หวังถึงจ้อเดินไปสองสามก้าว ความรู้สึกแปลกพิกลบางอย่างพลันวาบผ่านเข้ามาในใจ แต่เขาบอกไม่ถูกในชั่วขณะว่ามันคืออะไร

เขาหยุดฝีเท้าลงอย่างฉะฉาน มองเหลียวหลังไปเห็นผู้หญิงคนนั้นเดินจนสุดทางแล้วเลี้ยวไป

ชายกระโปรงสีม่วงปลิวสะบัดทีหนึ่ง ร่างของเธอหายลับตาไปแล้ว องกั๋วเฟิงพูดแรง "ไปเถอะ! อย่ามัวไฉ่ไฉ่เลย ถึงจ้อ เธอทนต่ออีกสักนิดเถอะ แค่นี้เท่านั้น..."

ความรู้สึกชวนฉงนฉงายที่ผุดขึ้นมากะทันหันพลันเลือนหายไป หวังถึงจ้อหันหน้ากลับแล้วสาวเท้าเดินต่อ

ด้านซุสเวียจ้อเลี้ยวผ่านหัวมุมทางเดินมาถึงประตูหลังของโรงแรม

อย่างราบรื่น

การรักษาความปลอดภัยในคำคืนนี้จะเข้มงวดเฉพาะคนเข้ามา ไม่ได้ห้ามแขกออกนอกโรงแรม ชูเสี่ยวจื้อตั้งปึกหมวกต่ำลงขณะเดินผ่านเจ้าหน้าที่นอกเครื่องแบบสองคนซึ่งคอยเฝ้าดูประตูหลังออกไปด้วยท่าทางปกติ จากนั้นเดินเข้าไปในตรอกตรอกหนึ่งแถวนั้น

เธอนัดหมายกับติงซุนซานว่าจะแอบออกมาขึ้นรถก่อนสิบเก้านาฬิกา หากเลยเวลาแล้วเธอยังไม่ปรากฏตัวแสดงว่าเจอปัญหา ให้เขาไปทันทีไม่ต้องรอเธอ

ตอนนี้เหลืออีกไม่ถึงห้านาทีก็จะสิบเก้านาฬิกาแล้ว

ชูเสี่ยวจื้อยกขาขวากระโปรงเร่งฝีเท้าเดินเร็วรี่ไปจนถึงสุดปลายตรอกมีटरระยะประมาณหนึ่งร้อยเมตรสายนี้ พอทะลุออกจากตรอกก็เป็นถนนอีกสายหนึ่ง

คืนนี้มีแขกมาร่วมงานมากมาย ด้านหน้าโรงแรมมีที่ไมพอลจอดรถถนนใกล้ประตูหลังสายนี้จึงถูกใช้เป็นที่จอดรถชั่วคราว แน่نونว่ายานพาหนะที่จอดตรงนี้ล้วนเป็นของพวกเขาแบกที่ไม่สำคัญ

หญิงสาวมองไปทางยานพาหนะซึ่งจอดต่อกันยาวเป็นแถวตรงริมบาทวิถี มีทั้งรถยนต์และรถม้าสลับกันไป

เธอนับตื้นอุ้งจากปากตรอกไปทางซ้ายถึงต้นที่ห้า รถจะจอดอยู่ตำแหน่งนั้น

ชูเสี่ยวจื้อเดินฉับๆ ไปตรงข้างต้นไม้ เห็นรถยนต์คันหนึ่งจอดอยู่จริงๆ เธอขยับเข้าไปใกล้ขึ้นเพื่อดูป้ายทะเบียน แต่แล้วก็ต้องชะงักฝีเท้าก็

ไม่ใช่รถคันที่นัดกันไว้หรือนี่! ในรถก็ไม่มีคนอยู่ด้วย!

รถละ ติงซุนซานละ มันเกิดอะไรขึ้น!

คนรอบคอบอย่างเขาไม่ควรเกิดข้อผิดพลาดแบบนี้ได้
หากพบเหตุไม่คาดฝันจนต้องเปลี่ยนแผนกะทันหัน เขาน่าจะเตรียม
คนสำรองไว้

ซูเสวี่ยจื๋อบอกตนเองว่าอย่าตื่นตระหนก เธอคุมสติไว้แล้วเหลียวมอง
ทั้งสี่ด้านทันที

แถบนี้เป็นย่านการค้าที่คึกคักเฟื่องฟูมาก แม้ว่าจะเข้าสู่ฤดูใบไม้ร่วง
และเริ่มมีลมหนาวตอนกลางคืนแล้ว แต่ในยามค่ำมืดเช่นนี้ยังมีรถราแล่น
ขวักไขว่ ผู้คนเดินกันพลุกพล่าน ส่วนร้านรวงสองข้างทางนั้นไม่รู้ว่
ได้รับคำสั่งหรือว่าอยากร่วมวงแสดงความยินดีเอง ค่ำคืนนี้จึงพากันแขวน
โคมสีแดงไว้ด้านบนหน้าประตูกันหมด เสริมบรรยากาศเฉลิมฉลองให้
ครึกครื้นยิ่งขึ้น ยามทอดสายตามองไปไกลๆ ราวกับผืนทะเลราตรีปกคลุม
ไปด้วยม่านหมอกสีแดง

ซูเสวี่ยจื๋อมองกวาดไปทั่วบริเวณใกล้ๆ รอบหนึ่งแต่ก็ไม่เห็นดังขุนซาน
เธอยังมองหาคนที่เขาอาจจะให้มารอรับเธอแทนด้วย

ฝั่งตรงข้ามเป็นร้านขายผ้า มีหญิงอ้วนคนหนึ่งยืนอยู่หน้าประตู
และกำลังพูดเป็นคั่งเป็นแควกับเหล่าเพื่อนบ้านที่จูงลูกไว้หลายคนถึงเรื่อง
งานแต่งงานในคืนนี้พร้อมทำไม้ทำมือประกอบอย่างตื่นเต้น พวกเด็กๆ
เพื่อที่จะฟังพยายามจะวิ่งไปอีกทาง แต่ก็ถูกแม่ตัวเองดึงตัวกลับมา
ส่วนร้านติดกันเป็นร้านหนังสือ ประตูเปิดไว้ครึ่งหนึ่ง มองเห็นลูกจ้าง
ในร้านหาไปพลาจจัดหนังสือไปพลาจ ถัดมาอีกเป็นร้านขายของโบราณ
น่าจะมีลูกค้ากระเป๋านักเข้าไปในร้าน คนดูแลร้านกับลูกจ้างจึงกำลัง
กระวีกระวาดพูดแนะนำของอะไรสักชิ้นเป็นการใหญ่

ไม่ใช่ทั้งนั้น...

ชูเสวียจ้อไม่หาต่อแล้ว เธอตัดสินใจไปจากที่นี่ก่อนโดยไม่รอช้า

ด้านหลังต้นอุ้งห่างจากชูเสวียจ้อไปสิบกว่าก้าว ผู้ชายร่างสูงเพรียว คนหนึ่งกำลังยืนอยู่ในเงามืด เขาสวมเสื้อโค้ตธรรมดาๆ กับหมวก ปกเสื้อยกตั้งขึ้นกันลม หากเดินอยู่บนถนนคงไม่มีใครเหลียวมองซ้ำแน่

เขารออยู่ตรงนั้นมาครู่หนึ่งแล้วจึงก้มหน้ามองนาฬิกาข้อมืออีกครั้ง โดยอาศัยแสงไฟสีแดงสลัวๆ ที่สาดส่องมาจากหน้าร้านค้าฝิ่นตรงข้าม เหลืออีกไม่ถึงห้านาทีก่อนจะถึงเวลาสิบเก้านาฬิกาที่นัดหมายกันไว้ แต่เธอยังไม่ออกมา

หัวใจของชายหนุ่มขมวดเข้าหากันนิดหนึ่ง ก่อนเงยหน้าทอดสายตามองไปทางโรงแรมที่มีแสงไฟสว่างพร่างพรายซึ่งอยู่ถัดไปอีกถนน ตอนเป็นหน้ากลับมามีเลือบดูปากตรอกห่างไปไม่กี่โหลเบื้องหน้าสายตาของเขา พลันหยุดนิ่งอยู่ที่ร่างร่างหนึ่งในชุดสีม่วงซึ่งปรากฏขึ้นตรงนั้น

ชั่วขณะนั้นสองเท้าของเขาพบกับถูกตริงติดกับพื้น ก้าวขาไม่ออก แม้แต่ก้าวเดียว

ชูเสวียจ้อเดินมาถึงริมถนนอย่างเร่งรีบแล้วกำลังจะเรียกรถลากที่ผ่านมาคันหนึ่ง ตอนนี้เองคล้ายมีเสียงเรียกชื่อเธอเบาๆ ลอยมากับลมทางด้านหลัง

"เสวียจ้อ?" น้ำเสียงนี้ฟังดูไม่ค่อยแน่ใจอยู่สักหน่อย

แต่กระนั้นเสียงเสียงนี้ก็กลับคุ้นหูเธอมาก

เสียงวีนาวที่ที่มันดังกระทบหูชูเสวียจ้อก็นิ่งงันไปทันใด พอตั้งสติได้ เธอก็หันหน้าขวับกลับไป

ผู้ชายคนหนึ่งออกมาจากเงามืดด้านหลังต้นอุ้งช้าๆ ร่างสูงผอมเพรียว

ของเขาสวมเสื้อโค้ตผ้าสักหลาดเนื้อบางสำหรับฤดูนี้ ปกเสื้อยกตั้ง บนศีรษะสวมหมวก ไม่ได้พบกันหลายเดือนบนหน้าเขามีหนวดเครารกครึ้ม ไม่รู้ว่าไม่ได้โกนหนวดมากี่วันแล้ว

เขาก้าวออกจากหลังต้นไม้แล้วหยุดยืนมองเธอนิ่งๆ ไม่ได้เดินมาหาเธอต่อ

หัวใจของชูเสวี่ยจื้อเต้นรัวแรงในพริบตา

เฮ้อฮั่นจู๋! เขามาแล้ว เขามาเองเลยหรือนี่!

ชั่วจิตใจเดียวความยินดีแทบคลั่งก็ถาโถมเข้าใส่หญิงสาวอย่างไม่นับตั้งตัวระลอกหนึ่ง

อันที่จริงช่วงเวลาที่เขาแยกกันไม่นับว่านานสักเท่าไร แต่ในความรู้สึกของเธอกลับเหมือนอยู่ห่างจากเขามานานแสนนานเหลือเกิน นานเสียจนเสียขณะที่เห็นเขาปรากฏตัวขึ้นตรงหน้าเธอถึงกับรู้สึกเหมือนฝันไป

ชูเสวี่ยจื้อสงบสติอารมณ์ เดินลิ่วๆ ไปหยุดอยู่เบื้องหน้าชายหนุ่มที่จับจ้องมองเธออย่างไม่ละสายตา เธอขมใจไว้สุดกำลังถึงห้ามไม่ให้ตนเองไผ่เข้าสู่อ้อมอกเขาในทันทีได้

ลมยามดึกพัดกระโปรงของหญิงสาว เฮ้อฮั่นจู๋จ้องมองเธอด้วยสายตาลึกซึ้งเต็มคำประหนึ่งว่ามองเท่าไรก็ไม่พอ

เธอเป็นแบบที่เขาเมโนภาพไว้ แต่ดีกว่ามากมายหลายเท่า

ใบหน้าของเขาก่อนอยู่ใต้เงาตาของปีกหมวกเห็นประกายวิบวาวผุดขึ้นจางๆ ในส่วนลึกของดวงตาทั้งคู่ เขายื่นมือไปแตะแขนเธอเบาๆ คล้ายแนใจบางอย่างแล้วถึงค่อยจับไว้แน่นๆ พาเธอกลับเข้าไปใต้เงาไม้

"คุณจะรอฉันอยู่ที่สถานีรถไฟไม่ใช่หรือ เหตุใดถึงมาที่นี่ได้ แล้ว

ติงซุนซานละคะ" ซูเสวี่ยจื้อลดเสียงเบาถามรัวเป็นชุด

เขาดิ่งสติคืนมาในฉับพลัน

"ผมไม่วางใจ กลัวจะเกิดเหตุไม่คาดคิดถึงได้มาเอง ตรงนี้อยู่ใกล้โรงแรม ถนนคับแคบ ตอนค่ำยังมีคนนอกแท็กซี่มาดูงานนี้อีก ผมกลัวรถติดเลยบอกให้ติงซุนซานขับไปรอที่หัวถนนถัดไปก่อน"

เฮ้อฮั่นจู่อธิบายให้ฟัง เขาอยากโอบกอดเธอไว้ในวงแขนและจูบเธออย่างหนักหน่วงแต่ต้องหักห้ามใจเอาไว้

ซูเสวี่ยจื้อถอนหายใจโล่งอก แต่ความห่วงใยก็เข้ามาแทนที่ทันควัน เธอเอ่ยตำหนิเสียงเบา "คุณไม่ควรมาที่นี่ มันอันตรายเกินไป"

เขาแยมยิ้มน้อยๆ ไม่ตอบอะไร แค่อเลื้อยตาขึ้นมองซ้ายมองขวาอย่างฉับไว

จุดที่ไกลออกไปอีกฝั่งหนึ่ง ตำรวจซึ่งกำลังทำหน้าที่รักษาความสงบเรียบร้อยสองนายเดินอาดๆ มาทางนี้

"ที่นี้อยู่ยาวนานไม่ได้ พวกเรารีบไปกันเถอะ"

ประกายตาของเฮ้อฮั่นจู่เปลี่ยนเป็นคมกริบ เขาพุดจบแล้วมองกระป๋องยาบนตัวหญิงสาวแวบหนึ่งก่อนถอดเสื้อโค้ตของตนเองออกคลุมตัวเธอ จากนั้นพาเธอจากไปในม่านรัตติกาลที่มีแสงเรืองๆ ของโคมไฟรอบด้านอย่างรวดเร็ว

184

คนสวมหมวกดำพาลูกน้องวิ่งตรงดิ่งขึ้นไปถึงชั้นหก แต่หลังค้นหาตามจุดต่างๆ ตั้งแต่ระเบียงทางเดินตลอดจนห้องเก็บของรวมจนทั่วทุกที่แล้วก็ไม่เห็นวีแวว เขาจึงแบ่งกำลังคนเป็นสองกลุ่ม โดยให้กลุ่มหนึ่งขึ้นไปค้นหาข้างบน อีกกลุ่มลงไปค้นหาข้างล่าง ออกตามหาไปที่ละชั้นจนครบหมด แต่ก็ยังคงไม่พบร่องรอยใด

ตอนนี้เองลูกน้องอีกสองสามคนของเขาก็มารายงานอีกว่าไปหาที่ห้องโถงจัดงานแต่งงานรวมถึงห้องพักผ่อน ห้องน้ำ และห้องอื่นๆ หมดทุกห้องแล้วก็ไม่เจอตัว อีกทั้งคนที่เฝ้าประตูหน้ากับประตูหลังก็รายงานกลับมาว่าซุสเสียจ๊วไม่ได้ออกไปเลย ซึ่งเรื่องนี้ยืนยันได้แน่นอน หรือพูดอีกนัยหนึ่งคือเป็นไปได้มากกว่าขณะนี้เขาน่าจะซ่อนตัวอยู่ในห้องพักห้องใดห้องหนึ่งของโรงแรม

ที่นี้มีห้องพักหลายร้อยห้อง ถึงการค้นหองทั้งหมดจะเป็นงานหนัก

ทว่ายังถือเป็นเรื่องรอง เพราะปัญหาใหญ่ที่สุดคือลูกค้าในคืนนี้ล้วนเป็น
แขกจากต่างเมืองที่มาร่วมงานแต่งงาน คนเหล่านี้ถ้าไม่ใช่เศรษฐีก็เป็น
คนใหญ่คนโตทั้งนั้น หากไม่ได้รับอนุญาต คนสวมหมวกดำก็ไม่กล้า
ตัดสินใจโดยพลการ ด้วยเหตุนี้เขาจึงไปที่โถงด้านหน้าเชิญกงกั๋วเฟิง
ออกมาทันที หลังรายงานเหตุที่เกิดขึ้นเมื่อครู่ให้ทราบ ถึงกงกั๋วเฟิงทั้งตกใจ
ทั้งโมโห คนสวมหมวกดำลุกลงขอขมา บอกว่าตนเองทำงานบกพร่อง
และเสนอวิธีแก้ไข

"สเปซจัดงานแต่งงานยังไม่เล็ก พวกแขกยังไม่กลับเข้าห้อง รีบเอา
กุญแจไปคืนเสียตอนนี้ จะได้ไม่ปล่อยให้เขาฉวยจังหวะแอบเข้าไปซ่อน
ในห้องได้ขอรับ"

"คงได้แต่ทำตามนี้แล้ว" กงกั๋วเฟิงสั่งการให้ส่งกำลังคนมาเพิ่ม
"ทุกๆ จุดในห้องที่ซ่อนตัวได้ ไม่ว่าจะเป็นใต้เตียง ในตู้ หรือหลังผ้าม่าน
ต้องค้นดูให้ทั่ว รวมถึงห้องชั้นบนสุด! จำไว้ อย่าแตะต้องสิ่งของของแขก
แต่ต้องค้นหมดห้ามตกหล่น! ต้องหาตัวเขาให้เจอให้ได้ มีเรื่องอะไร
ก็ให้มารายงานฉันตลอด"

คนสวมหมวกดำขานรับ เขารับกุญแจจากมือผู้จัดการโรงแรม
อย่างว่องไวแล้วเรียกกำลังคนมารวมตัว ก่อนแบ่งกลุ่มมอบหมายหน้าที่
ไปค้นตามชั้นต่างๆ และยังเตือนว่าหากในห้องมีคนพักอยู่ ให้บอกว่าคืนนี้
มีพวกตื่นแมวปะปนเข้ามา อาจเป็นอันตรายได้ ขอให้แขกเข้าใจด้วย

ลูกน้องของเขารับคำสั่งแล้วเร่งรีบแยกย้ายกันไปปฏิบัติงาน

ในห้องพักห้องหนึ่งที่ชั้นบนสุด จางอี้จิวปลอบประโลมคุณถึงให้
หายตกใจแล้วพุงเธอลุกขึ้นจากพื้นห้องน้ำ บอกว่าจะตามหมอมามาตรวจ
หาเธอที่ลิ้มกระแทกเมื่อครู่

คุณถึงเอามือเกาะแท่นอ่างล้างหน้าและยื่นพิงไว้พลาบเอ๋ยขอบคุณเขา เธอปฏิเสธอย่างนุ่มนวลว่าแผลที่ขาเธอไม่เป็นอะไรมาก แค่ผิวถลอก เล็กน้อย ไม่จำเป็นต้องทำให้เป็นเรื่องใหญ่โตถึงขั้นเชิญหมอมา

"ขอโทษจริงๆ นะคะที่ทำให้คุณหมดสนุก ตอนแรกฉันคิดว่าโอกาสหายากแบบนี้ยังไงก็ต้องลงไปให้ได้ คิดไม่ถึงว่าจะเป็นแผลที่ขาอีกข้างเออะ ฉันไม่ไปแล้วค่ะ คุณน่าจะยังมีแขกต้องรับรองต่อ ไม่ต้องห่วงฉันนะคะ สบายใจได้ คุณรีบกลับไปเออะ" คุณถึงอมยิ้มพลาบพูดเร่งเขาเสียงอ่อนเสียงหวาน

นานๆ จะมีโอกาสดีอย่างนี้สักที มีหรือจางอ้อจิวจะตัดใจออกไป เขาพูดยิ้มๆ "ถ้าอย่างนั้นก็ช่างเออะ ผมไม่ลงไปเหมือนกัน เจ้าบ่าวคีนี่คือคุณชายหวัง ไม่ใช่ผมสักหน่อย ผมมีแขกต้องรับรองที่ไหนกัน"

เขามองพื้นห้องน้ำปราดหนึ่งแล้วมุ่นคิ้ว "อุตสาห์ได้ชื่อว่าเป็นโรงแรมที่ดีที่สุดของเมืองหลวง แต่กระทั่งแผ่นรองพื้นก็ไม่ปูไว้ ทำให้คุณลื่นหกล้มเดี๋ยวคงต้องไปต่อว่าพวกเขาสักหน่อย" ว่าแล้วเขาก็มองไปทางตู้เก็บของด้านข้าง

"ผมจะหาตัวว่ามีพรมปูพื้นหรือเปล่า จะได้รีบปูไว้ เกิดคืนนี้คุณไม่ทันระวังแล้วจะหกล้มเอาได้อีก..." เขาพูดพลาบยื่นมือไปจะเปิดประตูตู้

เสื้อผ้าที่ชูเสวี่ยจ้อถอดเปลี่ยนเมื่อครู่เก็บไว้ในตู้นี้นั่นเอง ตามแผนที่วางไว้ หลังจากชูเสวี่ยจ้อไปแล้วคุณถึงจะเอาชุดนี้ไปซุกซ่อนในกระเป๋าและเอาลงไปทิ้งในมุมลับตาคนสักที่ชั้นล่างเป็นการป้องกันไว้ก่อนเพื่อการนี้เธอถึงตั้งใจใช้กระเป๋าทิ้งคัลลิ่งแขนใบคอนข้างใหญ่ที่พอใส่เสื้อผ้าได้ ต่อให้มีการสืบสวนในภายหลังก็ไม่มีทางสาวมาถึงตัวเธอได้เลย กระนั้นเธอก็ไม่คิดว่าจางอ้อจิวจะขึ้นมากะทันหันจนแผนรวนไปหมด ตอนนี

เธอยังไม่ทันได้เก็บเสื้อผ้าผู้ชายชุดนั้นเลย ครั้นเห็นจางอี้จิวเอื้อมมือไปแล้ว คุณถึงจึงร้องอุทานคำหนึ่งก่อนก้มตัวลง

"เป็นอะไรไปครับ!" จางอี้จิวชะงักมือ รีบหันมาถามเสียงรัวเรื่อด้วย สีหน้าห่วงใย

"เจ็บขานิดหน่อย..." คุณถึงถกกระโปรงขึ้นขณะก้มหน้ามองขาข้าง ที่บาดเจ็บพลางขมวดคิ้วเรียวงามน้อยๆ

"คุณคือเกินไป ผมจะเรียกหมอให้ก็ไม่ยอม..."

จางอี้จิวโคลงศีรษะ เขาประคองแขนเธอพาไปนั่งริมเตียงอย่าง สุภาพบุรุษ ยังบอกให้เธอรอสักครู่แล้วออกไปเรียกพนักงานให้เอากองปฐมพยาบาลมาให้ หลังจากได้มาแล้วเขาก็ถอดเสื้อโค้ดออก ม้วนแขนเสื้อขึ้น ย่อตัวลงล้างแผลที่ขาหนีงสาวและพันแผลให้ด้วยตนเอง

เขาทำอย่างเบาไม่เบามือ ทั้งยังถามเธอว่าเจ็บไหมอย่างสงสาร

คุณถึงบอกว่าไม่เจ็บ ช้าออกปากเร่งให้เขาลงไป บอกว่ากลัวจะทำให้เขาเสียงาน เธอทำแผลเองได้

ผิวเนื้อเปลือยเปล่าที่ปลี้นองคุณถึงขาวม่งเป็นยองใย ทั้งยังเรียบลื่นนุ่มมืออย่างเหลือเชื่อ จางอี้จิวพลันนึกถึงเสียงเล่าลือเกี่ยวกับความงามเย้ายวนใจของเธอที่เมื่อก่อนเคยได้ยินจากไหนไม่รู้ ว่ากันว่าคุณถึงใช้ครีมบำรุงผิวผสมนมสดทาทั่วร่างกายก่อนนอนทุกคืนเสมอ ยังคิดต่อไปอีกว่าหลังจากผู้ชายที่เลี้ยงดูเธอคนแรกตายไปเธอก็อยู่เป็นโสดนานหลายปี พักก่อนถึงได้สานสัมพันธ์กับเฮ้อฮั่นจู๋ แต่ตอนนี้กลับไม่รับรักเขา พาให้ความอิจฉาพุ่งขึ้นในใจระลอกหนึ่ง เขาหยกยิ้มพูดด้วยน้ำเสียงคล้ายล้อเล่น

"ผมรู้ว่าเยียนเฉียวหนุ่มกว่าผมหลายปี หน้าตาก็หล่อเหลาถูกใจ

สาว ๆ คุณจะชอบเขาก็เป็นเรื่องธรรมดาตามาก แต่ว่าผู้ชายอายุมากกว่าหลายปีก็มีข้อดีของคนที่ยุ่มากกว่าตรงข้างเอาใจใส่ นะครับ คุณลองดูก็จะรู้เอง" เขาหยุดเว้นจังหวะไปเล็กน้อย "คุณถึง ถึงเวลานี้แล้วคุณคงไม่ได้ยังรอเขียนเฉียวอยู่กระมัง คุณเป็นคนฉลาด แล้วก็ไม่ใช่คนอ่อนต่อโลก หรือคุณยังดูไม่ออกกว่าจริงๆ แล้วตอนนั้นเขาไม่ยอมแต่งงานกับคุณหนูเขา แต่จะล่อวงเกินอีกฝ่ายอย่างเปิดเผยก็ไม่ได้ ถึงได้ให้คุณเป็นข้ออ้างบังหน้า ในเมื่อเขาฟังไม่ได้ คุณจะดันทุรังแบบนี้ไปเพื่ออะไรกัน"

ในใจคุณถึงกำลังพะวงเรื่องเสื้อผ้าในตู้อยู่ เห็นเขาไม่ยอมไปสักทีก็เริ่มร้อนใจ เลยฉวยจังหวะตอนเขาพูดเรื่องนี้ทำที่ชักสีหน้าหดหู่กลับแล้วปล่อยกระโปรงลงปิด รอยยิ้มบนหน้าก็เลือนหายไปด้วย

"ท่านรองจาง คุณพูดแบบนี้หมายความว่าอะไร"

จางอี้จิวพูดออกมาแล้วถึงรู้ว่าพลังปากไป เขาคิดว่าเธอโกรธจริงๆ จึงรีบคิดจะง้ออน

ทว่าคุณถึงลืมหันกลับหันหน้าเข้าด้านในอย่างไม่สนใจใยดีและพูดเสียงเนือยๆ "เอาเถอะ ฉันรู้ตัวดี พวกผู้ชายมีคนไหนฟังได้บ้าง ยังต้องให้คุณเตือนด้วยหรือ หนนี้ก็ไม่ควรมาแต่แรก ฉันเหนื่อยแล้ว คืนนี้ขอคุณมากค่ะ ฉันอยากพักผ่อนแล้ว"

จางอี้จิวนึกโมโหตนเองอยู่ในใจสุดจะกล่าว พอเห็นเธอหลับตาลงหน้าตาดูเหนื่อยอ่อน เขาซึ่งลุกขึ้นยืนอยู่ข้างเตียงครู่หนึ่งได้แต่พูดเสียงผิดเพี้ยนว่า "ก็ดีครับ...ถ้าอย่างนั้นคุณนอนพักก่อนนะ ผมจะลงไปแล้วมีเรื่องอะไรก็เรียกผมได้เลย..."

จางอี้จิวหยิบเสื้อโค้ตที่ถอดออกเมื่อครู่แล้วมองสาวสวยที่นอนตะแคงอยู่บนเตียงซ้ำอีกที เห็นเธอหันหลังให้หนึ่งๆ ไม่มีที่ท่าจะรังเขาไว้ เขาจึงหมุนตัว

เตรียมเดินออกไปอย่างฉุนใจ

จังหวะนี้เองถึงได้ยินเสียงกุญแจไขประตูห้องจากด้านนอก ต่อจากนั้น ประตูก็ถูกเปิดออกพร้อมกับมีคนพรวดพราดเข้ามา

จางอี้จวี้ออกไปจากห้องนอนทันทีด้วยความตกใจ คนกลุ่มนั้นเห็นเขา เดินออกมากะทันหันก็วิ่งกันไป และพากันหยุดชะงักอยู่ตรงหน้าประตู

อารมณ์ของจางอี้จวี้อากำลังซุ่นมัวอยู่แต่เดิม ตอนนั้นจึงโกรธเป็นฟืน เป็นไฟทันใด เขาตะคอกเสียงกราดเกรี้ยว "พวกแกทำอะไรกัน! ถึงกับ แอบเปิดประตูห้องคนอื่นเอง นี่ไม่เกรงกลัวกฎหมายหรือฟ้าดินกันแล้วรี!"

แขกที่จองห้องพักชั้นบนสุดในคืนนี้ได้ตั้งมีฐานะไม่ธรรมดา คนสวมหมวกดำกลัวยกน้องจะสร้างปัญหาจึงนำคนมาเอง เมื่อครู่เขา เข้าไปค้นหาในห้องติดกันแล้วไม่พบความผิดปกติเลยออกมาค้นต่อที่ ห้องนี้ตามลำดับ เขาได้ดูรายชื่อแขกที่ลงทะเบียนเข้าพักคืนนี้แล้ว จึงรู้ว่า เป็นห้องของจางอี้จวี้อีก ทั้งจำได้ว่าอีกฝ่ายอยู่ในห้องโถงจัดงานชั้นล่าง ถึงไขกุญแจเข้ามาเลยโดยไม่ได้เคาะประตู คิดไม่ถึงว่าจางอี้จวี้อจะอยู่ในห้อง พอเห็นดังนั้นเขาจึงรีบเข้ามาโค้งตัวขออภัย จากนั้นใช้เหตุผลที่เตรียมไว้ เป็นข้ออ้างบอกว่าขอตรวจดูห้องสักหน่อย

"ต้องขอโทษด้วยจริงๆ ขอรับ เบื้องบนมีคำสั่งลงมา ต้องค้นทุกห้อง โดยไม่มีข้อยกเว้น นี่ก็เป็นการคำนึงถึงความปลอดภัยของท่านรองจาง ด้วยนะขอรับ พวกตีนแมวเจ้าเล่ห์มาก เกิดขวยโอกาสตอนท่านไม่อยู่ แอบเข้ามาซ่อนตัวในนี้ จะไม่ดีต่อท่านเหมือนกัน พวกผมขอดูประเดี๋ยว เดียวแล้วจะออกไปทันที ท่านรองจางโปรดอภัยให้ด้วย" ว่าแล้วเขาก็ ทำมือบอกให้ลูกน้องเข้าไป

ไม่ต้องพูดถึงว่าเป็นไปไม่ได้ที่ในห้องจางอี้จวี้อจะมีตีนแมว หรือ

ต่อให้มีก็ตาม แต่ตอนนี้คุณดังอยู่ในห้องนอน หากปล่อยให้คนพวกนี้เข้าไปตรวจค้น เขาอาจอึดใจจะเอาหน้าไปวางไว้ที่ไหน

"หยุดนะ!" จางอึดใจหวาดเสียวหวั่น "อย่าคิดว่าอ้างชื่อถังกัวเฟิงแล้วฉันจะกลัว เข้ามาทางไหนก็ให้หัวออกไปทางนั้นเลย! ลองขยับอีกก้าวเดียว ปืนฉันไม่มีตาหรอกนะ"

จางอึดใจชักปืนพกออกมาพลางพูดเสียงเย็นเยียบ

คนสวมหมวกดำเห็นจางอึดใจโกรธจัด ช้ายังพูดถึงเพียงนี้ จึงไม่กล้าก้าวเข้าไปอีก เขาขานรับซ้ำๆ สองสามคำ แล้วส่งสัญญาณมือบอกให้ลูกน้องออกไปก่อน จากนั้นสั่งคนที่เหลือรีบเร่งตรวจค้นห้องอื่นๆ ต่อไป ส่วนตนเองลงไปชั้นล่างรายงานสถานการณ์ให้ถังกัวเฟิงรับทราบ

จางอึดใจปิดประตูแล้วล็อกจากด้านในก่อนเก็บปืน ครั้นเดินกลับเข้าไปอีกทีก็เห็นคุณดังลุกขึ้นนั่งบนเตียง ใบหน้าเธอซีดเผือดเล็กน้อย เขาหวังว่าเธอจะเสียขวัญจึงรีบเข้าไปนั่งบนขอบเตียงและพูดปลอบโยนเสียงนุ่มนวล

แต่กระนั้นในใจเขาก็เริ่มฉงนสงสัยเช่นกัน ไม่รู้ว่าถังกัวเฟิงเล่นลูกไม้อะไรอยู่ ตีนแมวอะไร อย่าให้เป็นการหาข้ออ้างเล่นไม่ซื่อก็แล้วกัน เขาชักไม่วางใจเลยอยากไปดูสักหน่อย หลังจากปลอบใจคุณดังอีกสองสามคำ แล้วเขาจึงบอกว่า "ข้างล่างน่าจะเกิดเรื่องอะไรขึ้น ผมขอไปดูหน่อยดีกว่าเดี๋ยวค่อยมาหาคุณอีกทีนะ"

เขาพูดจบก็ลุกขึ้นจะเดินออกไป แต่กลับนึกคิดถึงเรื่องเมื่อครู่ขึ้นได้

วิสัยการทำงานของถังกัวเฟิงค่อนข้างคล้ายคลึงกับหวังเชียวคุน นั่นคือไม่มีทางพุ่งหอกเข้ารก เขาระดมคนอย่างเอิกเกริกเพียงนี้ น่าจะเกิดเหตุร้ายขึ้นจริงๆ และดูจากลักษณะท่าทางเมื่อครู่นี้ต้องเป็นการค้นหา

ใครอยู่

ถ้าเกิดบุคคลอันตรายที่ว่ำนั่นซ่อนอยู่ในนี้ คุณถึงอยู่คนเดียว...

"เมื่อครู่คุณคงได้ยินแล้ว ผมช่วยตรวจดูให้คุณก่อน ถ้าไม่มีอะไร ผมค่อยออกไป ยุคนี้มีเรื่องวุ่นวายอะไรต่อมิอะไรทุกรูปแบบ ป้องกันไว้ก่อน ดีกว่าครับ"

เขาก็้มตัวลงมองใต้เตียงก่อนค่อยไปดูด้านหลังม่านหน้าต่าง
ยังเปิดดูเสื้อผ้ามองผ่านๆ อีกแวบหนึ่งจนเหลือที่สุดท้ายคือห้องน้ำ

จางอู่จิวเดินต่อไปทางนั้นแล้วผลักประตูเปิดออก ทันใดนั้นวงแขน
นุ่มนวลเหมือนไม่มีกระดูกคู่หนึ่งก็ยื่นมาโอบรอบเอวเขาไว้หลวมๆ จาก
ข้างหลัง

ร่างของจางอู่จิวชะงักค้าง

"ท่านรองจาง เพราะอะไรคุณถึงดีกับฉันเพียงนี้คะ" เสียงของคุณถึง
ลอยมากระทบหู

จางอู่จิวหันหน้ากลับไปช้าๆ เห็นสาวสวยเงยหน้ามองเขา ขอบตา
ของเธอแดงเรื่อเล็กน้อยดูน่ารักน่าทะนุถนอม เป็นเหตุให้หัวใจของเขา
เต้นผิดจังหวะวูบหนึ่ง

"ฉันเจอผู้ชายที่มาเอาอกเอาใจฉันเยอะแยะ ถึงฉันจะรู้สึกว่าคุณ
ไม่ค่อยเหมือนกับคนพวกนั้น แต่ฉันไม่อยากจะเชื่อนัก...ตัวฉันมีดีอะไร
ถึงบุญพาวาสนาส่งได้รับความรักจากท่านรองจาง อีกทั้งฉันยังเพิ่งถูกทิ้ง
จริงๆ นะคะ ตอนนี้นั้นฉันไม่กล้าเปิดใจรับใครอีก แล้วฉันก็กลัวว่าฉันจะเป็น
ตัวถ่วงของคุณ..." คุณถึงพูดเนิบช้า

จางอู่จิวยังจะอดใจไว้ได้ที่ไหนกัน เขาก็้มหน้าลงจูบปากเธออย่าง
หมดความยับยั้งชั่งใจ ริมฝีปากของคุณถึงทั้งหอมทั้งนุ่ม ให้ความรู้สึกดี

กว่าผู้หญิงที่เขาเคยคบหาเล่นๆ ชั่วครั้งชั่วคราวก่อนหน้านี้มากเหลือเกิน
ครั้นพบว่าเธอไม่ได้แข็งขึ้น จางอี้จิวจึงอุ้มร่างอันอ่อนระทวยของ
คุณถึงไปวางบนเตียงแล้วโถมกายตามลงไปจูบเธอพลางพูดเสียงอู้อี้
"...เป็นตัวถ่วงอะไรกัน เดิมทีผมตั้งใจไว้ว่าชาตินี้จะไม่แต่งงาน แต่ผม
หลงรักคุณมานานแล้วจริงๆ..."

คุณถึงซึ่งถูกจางอี้จิวคร่อมทับไว้บนเตียงปล่อยให้เขาทำตามใจ
ปรารถนา เธอล้มตาและอมยิ้มที่มุมปาก ทว่าสายตากลับเฉยชาเมื่อดู
เพดานห้อง ผ่านไปชั่วครู่เธอรู้สึกได้ว่าเขาเริ่มถอดเสื้อผ้าของเธอ ถึงได้
หลับตาและยกแขนโอบคอเขา

ด้านจางอี้จิวรับรู้ว่าคุณถึงเอนอ่อนตามก็ยิ่งอารมณ์เคลิบเคลิ้ม
ลืมเรื่องที่จะลงไปทำข้างล่างเมื่อครู่นี้เสียสนิท

ระหว่างเข้าด้ายเข้าเข็มนี้เองก็มีเสียงดังมาจากห้องด้านนอกอีกแล้ว
หนนี้เป็นเสียงเคาะประตู

จางอี้จิวโดนขัดจังหวะพลอดรักก็โมโหจนสุดระงับ เขาแผดเสียง
ตวาดไปทางด้านนอก "ฉันทักผ่อนอยู่! ไปให้พ้น!"

"รองจาง นี่ผมเอง" เสียงตอบลอยแว่วเข้ามา ฟังดูคล้ายจะเป็น
ถงกั๋วเฟิง

จางอี้จิวหันต้ออยู่ในใจคำหนึ่งว่าคนจัญไร เขาจำต้องหยุดทุกอย่าง
ไว้เท่านั้นอย่างจนปัญญา ดึงผ้าห่มมาคลุมตัวคุณถึงบอกให้เธอรอสักครู่
ถึงลงจากเตียงไปสวมเสื้อผ้ากลับตามเดิมอย่างเร่งรีบ จากนั้นเดินออกไป
เปิดประตูก็เห็นถงกั๋วเฟิงมาแล้วจริงๆ

"ตอนหัวค่ำดึกจนเมาเลยปวดหัวนิดหน่อย ผมนอนพักอยู่ คุณมีเรื่อง
อะไรหรือ" เขาถามอย่างหงุดหงิด

ถังกัวเฟิงรู้จากปากพนักงานโรงแรมแล้วว่าคุณถึงเข้ามาพักห้องนี้ เขาชายตามองเสื้อเชิ้ตที่ยังกัลดกระดุมไม่ครบบนตัวอีกฝ่ายแล้วทำไม่รู้ไม่ชี้ เรียกจางอี้จิวออกมาบอกว่าชูเสวี่ยจี้จื่อหายไปแล้ว ถามว่าพอจะให้เบาะแสะอะไรได้บ้างไหม

"อะไรนะ! ชูเสวี่ยจี้จื่อหนีไปแล้วหรือ" จางอี้จิวตกใจ พอดังสติได้ก็ตอบว่า "ผมจะมีเบาะแสะอะไรได้ คินนี่ก็คนของคุณทั้งนั้นที่เฝ้าอยู่ไม่ใช่หรือ คุณไปถามพวกเขาสิ มาหาผมด้วยเหตุใดกัน"

"รองจาง คุณอย่าลืมนว่าการจับตาดูชูเสวี่ยจี้จื่อเป็นหน้าที่คุณ"

จางอี้จิวกำลังค้ำขังใจด้วยเรื่องนี้อยู่พอดี เขาแค้นเสียงเยาะ "คุณรู้ว่าเป็นหน้าที่ผมด้วยหรือ รู้แล้วยังยืนมือมาชะยวเพียงนี้? คุณเหมาเอาไปทำอะไรหมดแล้วจะให้ผมทำอะไรอีกล่ะ เชิญพวกคุณทำกันไปตามสบาย ทั้งสองฝ่ายไม่ต้องทะเลาะกันก็ดีแล้วนี่ ตอนนี้พอพวกคุณปล่อยให้เขาหนีไปได้ ก็มาถามหาจากผมอีก ทำไมเรี จะปิดความรับผิดชอบไล่เสียงเอาผิดกับผม?"

ถังกัวเฟิงก้าวร่ายเรื่องนี้จริงๆ เหตุผลหลักเพราะไม่เชื่อถืจางอี้จิว แต่เวลานี้ชูเสวี่ยจี้จื่อกลับหายวับไปกับสายลมภายใต้จมูกเขาแท้ๆ เขารู้ตัวว่าเป็นฝ่ายผิด จึงพูดอย่างอดทนข่มกลั้น "เอาเถอะ ผมใจร้อนไปชั่ววูบ ถึงทำไม่เหมาะะจริงๆ ผมขอโทษคุณด้วย พวกเราต่างเป็นคนของท่านนายพล วันหลังควรร่วมแรงร่วมใจกันถึงจะถูก คุณว่าจริงหรือไม่"

เสียงของจางอี้จิวอ่อนลงบ้างเช่นกัน "ประตูโรงแรมมีเจ้าหน้าที่นอกเครื่องแบบของพวกคุณเฝ้าอยู่ไม่ใช่หรือ เป็นไปได้อย่างไรที่คินทั้งคนเดินออกไปแล้วจะมองไม่เห็น ยังอยู่ในโรงแรมหรือเปล่า แคว่ยังไม่เจอเท่านั้น"

ถงกั้วเพิงพูด "ดูท่าว่าคงต้องเป็นอย่างนี้ คนของผมตรวจค้นจุดอื่นๆ จนทั่วแล้วไม่เจอตัว เหลือแค่ห้องนี้ของคุณ..."

จางอู้จิวขมวดคิ้ว "มีผู้หญิงอยู่ ไม่สะดวก ข้างในไม่มีคนอื่น ผมเพิงดูเมื่อครูนี้อะ"

แววตาของถงกั้วเพิงทอประกายวูบหนึ่งแต่ไม่พูดตอบ

จางอู้จิวเห็นดังนั้นก็ฉุนโกรธขึ้นมาอีก "ถงกั้วเพิง แกหมายความว่าอย่างไร พอทุเสวี่ยจื้อหายตัวไป แกก็ปักใจเชื่อว่าฉันให้ที่ซ่อนเขาหรือ"

"ฉันไม่เป็นไรค่ะ ให้พวกเขาเข้ามาดูเถอะ" เสียงของหญิงสาวพลันดังมาจากด้านหลัง

จางอู้จิวเหลียวไปมองก็เห็นคุณถึงปรากฏตัวขึ้นตรงประตูห้องนอน เธอสวมเสื้อคลุมนอนผ้าไหมยาวระฟ้า ผูกเชือกรัดเอว ปล่อยผมสยายลง หญิงสาวยืนพิงประตู เรือนร่างอรรชรอ่อนแอ้นฉายรัศมีความงามเย้ายวน แสบทำให้ไม่กล้าจับจ้องมองตรงๆ เลยทีเดียว

เธอเห็นทุกคนหันมามองก็ยื่นมือเรียวยาวนวลเนียนข้างหนึ่งไปเปิดประตูห้องนอนออกจนกว้างสุด เป็นเชิงบอกให้เข้ามาได้

คนสวมหมวกดำตั่งสติได้ก็เลื่อนสายตาออกจากตัวเธอแล้วรีบพาลูกน้องเข้าไป เขาโค้งคำนับคุณถึงก่อนจะสาวเท้าฉับๆ เข้าไปในห้องตรวจตราทุกจุดที่น่าจะซ่อนตัวได้อย่างละเอียดทั้งห้องนอนและห้องน้ำ และยังเปิดดูตู้ทุกตู้ สุดท้ายเปิดกระทั่งหน้าต่างแล้วชะเงยงวงหัวออกไปตรวจดูเสร็จแล้วก็ออกมารายงานว่าไม่พบอะไร

ทุเสวี่ยจื้อไม่ได้ออกจากโรงแรม แต่ค้นหาตามที่ต่างๆ แล้วก็ไม่ได้เจอตัวอีก ถงกั้วเพิงคิดถึงความเป็นไปได้มากที่สุดนั่นคือจางอู้จิวฉวยโอกาสคืนนี้ซ่อนตัวอีกฝ่ายเอาไว้แล้วค่อยหาจังหวะส่งตัวออกไป ดังนั้นจึงตั้งใจ

มาด้วยตนเอง ขณะนี้พอไม่เจอชูเสวียจื้อ เขาจึงเสียดกลับเกลื่อนว่าไม่ได้
หมายความว่าอย่างนั้นเด็ดขาดแล้วพาคณกลับไปทันที

จางอู้จิว้มความโมโหเอาไว้ เขาสบถคำหนึ่งก่อนปิดประตูเดินรี
ไปตรงหน้าคุณถึง และเอ่ยขอโทษเธอเสียงเบาๆ

คุณถึงส่ายหน้าบอกยิ้มๆ ว่า "ไม่เป็นไรค่ะ ดูประเดี๋ยวเดียวเอง
จะเป็นไรไป หากคุณไม่ยอมแล้วเกิดพวกเขามาปรีกปรีา จะกลายเป็น
ความผิดของฉันทสิคะ"

เขาแอบประทับใจที่หญิงสาวเข้าใจเหตุผลได้ดี จึงอุ้มเธอกลับไป
วางบนเตียงในห้องนอนอีกครั้ง

เมื่อครู่โดนขัดจังหวะจางอู้จิวเลยหมดอารมณ์แล้ว เขานึกสงสัยว่า
ชูเสวียจื้ออยู่ไหนกันแน่ จึงพูดปลอบคุณถึงอย่างอ่อนโยนยกหนึ่ง บอกให้
เธอนอนพักก่อน ส่วนตนเองจะลงไปดูสถานการณ์ข้างล่างสักหน่อย
พอพูดจบแล้วก็ฉุนผลันออกไป

งานแต่งงานที่ชั้นล่างของโรงแรมยังดำเนินต่อไป

ถังกัวเฟิงรู้ว่าเกิดเรื่องใหญ่เพียงนี้แล้วคงปิดบังไม่ได้ เขาหาจังหวะ
เรียกหวังเซียวคนที่ยิ้มแย้มพูดคุยกับแขกเหวี่ยงอยู่ออกมารายงานเหตุการณ์
ให้รับทราบ เขาตำหนิตนเองไม่หยุดว่าทำงานบกพร่อง

จางอู้จิวก็เดินเข้ามาจับผิดพร้อมกัน เขาบอกว่าถึงแม้ยังไม่มั่นใจว่า
ชูเสวียจื้อออกจากโรงแรมไปได้อย่างไร แต่ดูจากตอนนี้แล้วมีความเป็นไปได้
มากที่สุดคือน่าจะปลอมตัวหนีออกไป

"เมื่อครู่ผมออกคำสั่งให้ตั้งด่านตามประตูเมือง และส่งคนไปแจ้ง
สถานีรถไฟให้ตรวจค้นอย่างเข้มงวดพร้อมกับส่งกำลังคนเร่งรัดไปที่นั่น

ท่านนายพลวางใจได้ トラบเท่าที่เขายังไม่ออกจากเมืองหลวง ถึงติดปีกกับบินหนีไปไม่รอดครับ" จางอี้จิวพูดอย่างหนักแน่นมั่นใจยิ่ง

ฝ่ายถงกั๋วเฟิงทำหน้าที่สลดไม่พูดไม่จาต่อสักคำ

ดวงตาของหวังเซียวกุนทอประกายวาวโรจน์วูบหนึ่ง เขาหรีตาลงตริกตรองชั่วอึดใจ

"ฝนจะตก ไฟจะร้อง คนท้องจะคลอดลูก..." จู่ๆ เขาก็พึมพำประโยคนี้ออกมาแล้วหันหลังเดินผละไป

จางอี้จิวแปลกใจชอบกล ไม่เข้าใจว่านั่นหมายความว่าอะไร แต่ดูท่าว่าคงได้แต่ทำไปตามนี้ ถึงอย่างไรก็ดีดีกว่าไม่ทำอะไรเลย จะสกดจับได้หรือไม่ก็แล้วแต่ฟ้าลิขิต

แม้ว่าสัตยชาติญาณในตัวจะบอกเขาว่าเฮ้ออันจู่ได้บทเรียนจากคราวก่อนแล้ว การเตรียมลู่วางและจัดคนมารับหนนี้ต้องไม่มีทางพลาดซ้ำรอยเดิมแน่นอน

ตัวเขาเองยังไม่รู้เลยว่าใจจริงอยากให้ชูเสี่ยวจื่อหนีไปแล้วหรือถูกจับกลับมามากกว่ากันแน่ ขณะย่นคิดคำนึงอยู่ก็พลันเห็นคุณชายหวังเจ้าบ่าวในคืนนี้วิ่งผลุนผลันออกมาจากห้องโถงจัดงานไปทางประตูหลังของโรงแรม

จางอี้จิวส่งเสียงเรียกคำหนึ่ง เห็นหวังถึงจื่อทำหูทวนลม เขาจึงไม่วางใจเลยไล่ตามไป

เธอไปแล้ว! สลัดคนที่จับตามเธอทิ้งได้และหนีไปโดยไม่มีใครรู้ใครเห็นแล้วหรือนี่!

ตอนได้ยินข่าวนี้หวังถึงจื่อจะงั้นไปพักหนึ่ง หลังจากคิดตามทัน

ภาพผู้หญิงชุดสีม่วงที่พบโดยบังเอิญตรงทางเดินนอกห้องพักผ่อนคืนนี้
ก็ผุดขึ้นในหัวสมองฉับพลัน

เธอ นั่นเอง! ต้องเป็นเธอแน่ๆ!

หวังถึงจื่อจิ้งรวดเร็วไปถึงประตูหลังโดยไม่พักหายใจ เขาพุ่งถลัน
ออกไปแล้วเหลียวมองรอบด้าน

ทั้งสี่ทิศประดับด้วยแสงสีพร่างพราย โคมไฟแกว่งไกวไปมาในฝัน
ความมืดแผ่ประกายแสงสีแดงอ่อนจางละม้ายหมอกควัน แต่ไม่เห็นวีแวว
ของเรือนร่างอรชรในชุดสีม่วงอีก

ไม่เห็นแม้แต่เงาของเธอ

หน้าผากของเขามีเหงื่อไหลซึมไม่ขาดสาย เขาหายใจกระหืดกระหอบ
เอือกใหญ่ หัวใจเต้นรัวแรงจนแทบกระดอนออกมานอกอก

"ถึงจื่อ เป็นอะไรไป" จางอี้จื่อวิ่งตามออกมาแล้วเห็นท่าทางเขา
ไม่ค่อยปกติ จึงเอ่ยถามด้วยความเป็นห่วง

ส่วนถงกั๋วเฟิงพอได้ข่าวก็ไล่กวาดตามมา ถามหลานชายว่าเป็นอะไร
รู้สึกไม่สบายตรงไหนหรือเปล่า

หวังถึงจื่อหลับต่ายนิ่งๆ ครู่หนึ่งถึงลืมตาขึ้นช้าๆ เอ่ยตอบ "ผม
ไม่เป็นไร"

เขาขบกรามแน่น ตอบเสียงต่ำเบา ก่อนหมุนตัวเดินเข้าข้างใน

ในห้องพักชั้นบนสุดของโรงแรม คุณถงนั่งพิงหัวเตียงอยู่ลำพัง
มองดูกระเป๋ที่แขวนอยู่บนเสาไม้แขวนหมวกหลังจากเพิ่งกำจัดของข้างใน
ไปแล้ว โบนั่นพลางจมจ่อมอยู่ในภวังค์ความคิด

เมื่อครู่นี้ตอนจางอี้จื่อออกไปคุยกับถงกั๋วเฟิง เธอฉวยโอกาสหยิบ

เสื้อผ้าในห้องน้ำออกมาม้วนพับรวมกันแล้วซุกเก็บในกระเป๋าเรียบร้อย
ถึงค่อยเปิดประตูให้ตรวจค้น

มันเป็นไปไม่ได้อยู่แล้วที่คนทั้งคนจะซ่อนอยู่ในกระเป๋า หลังจาก
จางอี้จิวออกไปเธอถึงสบช่องเอากกระเป๋าออกมาโยนของทิ้งไป

คุณถึงทบทวนความทรงจำถึงเรื่องราวหลังจากที่เธอรู้จักกับชูเสี่ยวจื่อ
หรือคุณหนูชูคนนั้น พลันนึกถึงเหตุการณ์ที่เธอฮั่นจู่พาอีกฝ่ายมาให้เธอ
รักษา 'โรค' ให้ ดูที่ว่าตอนนั้นแม้แต่เขายังถูกปิดหูปิดตา ไม่รู้ว่าคุณหนูชู
เป็นผู้หญิงเลย

จิตใจของคุณถึงหดหู่อยู่บ้าง แต่ริมฝีปากแดงยังคงยิ้มออกน้อยๆ
อย่างห้ามไม่อยู่

เวลานี้คุณหนูชูน่าจะหนีไปได้อย่างปลอดภัยแล้ว ขอให้สวรรค์
คุ้มครองด้วย

แม้ว่าชีวิตนี้ของเธอจะต้องจมปลักอยู่ในโคลนตม แต่การได้รู้ว่า
ในโลกอันสกปรกโสมมใบนี้มีคนคู่หนึ่งได้สมหวังในรักก็เป็นเรื่องดีงามมาก
ไม่ใช่หรือไร

185

รถยนต์คันหนึ่งจอดอยู่ตรงหัวมุมถนน ดิงซุนซานนั่งรออยู่ในนั้น
เขาเหลือบดูเวลาซ้ำอีกครั้ง

ยามนี้สิบเก้านาฬิกาห้านาทีแล้ว

จุดนี้อยู่ใกล้กับปากตรอกสายนั้นมาก ต่อให้เดินด้วยฝีเท้าปกติแค่
ห้านาทีก็มาถึงได้ เขาลองทดสอบเองแล้ว

ดิงซุนซานชักร้อนใจ ดูเวลาเสร็จก็เงยหน้าขึ้นมองไปทางถนนตรง
ประตูหลังของโรงแรมอีกรอบ ทันใดนั้นร่างของผู้บังคับบัญชาที่ปรากฏขึ้น
เบื้องหน้าสายตา ส่วนคนที่มาด้วยกันเป็นหญิงสาวผมดัดลอนสวมหมวก
คนหนึ่ง

แม้จะอยู่ห่างไปบ้าง ประกอบกับทั้งคู่เดินหันหลังให้แสงไฟทำให้
มองไม่เห็นใบหน้า แต่ดิงซุนซานรู้ว่าแผนหลบหนีของซุนเสี่ยวจื่อในคืนนี้
ก็คือการปลอมตัวเป็นผู้หญิง

รับคุณชายซุมาได้แล้ว!

ดิงซุนซานโล่งอก เขาติดเครื่องบินโดยไม่รอช้า จังหวะนี้เองเฮ่อฮั่นจู่ก็พาซุเสวี่ยจื้อมาถึง เขาเปิดประตูรถให้เธอแล้วมองไปรอบๆ ก่อนจะขึ้นรถตาม

รถยนต์เคลื่อนตัวไปข้างหน้า จากนั้นเร่งความเร็วทะยานเข้าสู่ผืนราตรีหายลับไปในความมืดที่แต่งแต้มด้วยแสงไฟสลัวกับแสงดาว

รถแล่นเลียบบถนนใหญ่มุ่งหน้าไปทางสถานีรถไฟ หลังจากผ่านสี่แยกหลายจุดก็เลี้ยวเข้าถนนย่อยเส้นหนึ่งแล้วหยุดจอด ต่อจากนั้นรถเทียมล้อลักษณะด้ายตีนธรรมดาก็แล่นมาจากอีกฝั่ง คนผู้หนึ่งกระโดดลงจากบนนั้นมารับช่วงต่อจากดิงซุนซาน ขับรถแยกไปอีกทางอย่างว่องไว ขณะที่เฮ่อฮั่นจู่พาซุเสวี่ยจื้อขึ้นรถเทียมล้อ ส่วนดิงซุนซานนั่งกับสารถ้อยู่ข้างหน้า กดปิกหมวกลงต่ำๆ สารถิตัวดีแล้วหัดควบคุมรถเทียมล้อออกจากถนนย่อยเส้นนี้ไปที่สถานีรถไฟต่อ

ซุเสวี่ยจื้อเข้าใจทันใด

ถึงจะเป็นเขตเมืองหลวง แต่รถยนต์ยังคงเด่นสะดุดตา อีกทั้งในเวลานี้การจราจรแถวสถานีรถไฟมักติดขัด การเปลี่ยนมาใช้ยานพาหนะที่คล่องตัวและพบเห็นได้ทุกที่ประเภทนี้ไม่เพียงช่วยพรางตัว แต่ยังเดินทางได้สะดวกกว่า

เฮ่อฮั่นจู่ปิดประตูรถอย่างแน่นหนาแล้วนั่งลงข้างเธอ เขากะซิบบอกว่าอีกเดี๋ยวทั้งคู่จะไปขึ้นรถไฟ ใช้เวลาสี่สิบนาทีออกจากเมืองหลวง แล้วลงรถสถานีที่สอง เป้าจื่อจะรอรับอยู่ที่นั่น หลังจากเจอกันแล้วเขาจะพาเธอออกเดินทาง

"คุณวางใจได้ แล้วก็ไม่ต้องกลัว คราวนี้จะไม่เกิดข้อผิดพลาดใดๆ

อีกเด็ดขาด"

ชะรอยเขาคงจะคิดถึงเหตุไม่คาดฝันคราวก่อน เลยอยากคลายความกังวลให้ จึงพูดประโยคสุดท้ายด้วยน้ำเสียงทุ้มต่ำทว่าซึ่งขังเป็นพิเศษเพื่อรับรองกับเธอ

ซูเสวี่ยจื่อไม่ได้วิตกกังวลแต่อย่างใด เมื่อครุ่นใจตั้งแต่เสียวินาทีที่เห็นหน้าเขา จิตใจเธอก็สงบนิ่งอย่างยิ่งเพราะเชื่อใจเขาเต็มร้อย เธอคลี่ม้วนพนักหน้าและตอบด้วยเสียงเบาแต่หนักแน่น "ฉันไม่กลัวค่ะ"

รถเทียมล้อที่แล่นอยู่ทั่วเมืองหลวงประเภทนี้ตัวรถจะเล็กแคบพอให้นั่งได้เพียงสองสามคน หากเป็นคนตัวใหญ่นั่งหันหน้าเข้าหากัน หัวเข่าก็จะชน บนเพดานรถแขวนตะเกียงน้ำมันก๊าดเก่าๆ แบบฝาครอบแก้วดวงหนึ่งให้แสงสว่างแคสลับๆ แล้วยังถูกหุ้มด้วยผ้าสักหลาดอย่างมิดชิด เชื้อฮั่นจู้ตั่วสูง พอขึ้นมานั่งภายในตัวรถก็มีแต่เงาของเขาไหววูบวาบไปตามจังหวะการแล่นของรถเทียมล้อ เป็นเหตุให้ภายในดูคับแคบยิ่งขึ้น

เธอกับเขาไม่ได้พบหน้ากันระยะหนึ่ง ตอนอยู่ในรถยนต์มีดิงซุนซานอยู่ด้วยเป็นก๊างขวางคอยเลยไม่สะดวก แต่ขณะนี้เหลือแค่สองคนแล้ว...

ซูเสวี่ยจื่อสังเกตว่าหลังจากเขาบอกแผนการเดินทางต่อจากนี้ให้ เธอฟังจบก็ไม่พูดอะไร แค่ออดห่มวอบบนศีรษะออกซ้าๆ วางบนหัวเข่ามองเธอเสียบๆ แวบหนึ่งแล้วก็มองซ้ำอีก

เริ่มแรกเธอทำไม่รู้ไม่ชี้ จนกระทั่งเขามองเธอซ้ำแล้วซ้ำอีกแต่กลับไม่พูดไม่จาตั้งเท่า เธอทนต่อไปไม่ไหว หันหน้ามาถามเสียงเบา "คุณมองอะไร ฉันแต่งตัวแบบนี้แปลกมากใช่ไหม"

ในชีวิตก่อนเธอก็ไฉ่ฉ่มสิ้น และเพราะปกติทั้งเรียนหนักทั้งงานยุ่ง จึงมักจะแต่งตัวด้วยเสื้อผ้าที่ใส่ได้ทั้งผู้ชายผู้หญิงจนติดเป็นนิสัย อย่างเช่น

เสื้อที่เนื้อผ้าแข็งอยู่ทรงและดูแล่ง่าย ส่วนที่แต่งองค์ทรงเครื่องเต็มยศอย่างคีนี่ เดิมทีเธอก็ไม่ค่อยชินอยู่แล้ว ตอนนี่เห็นเขามองแบบนี้ก็ยิ่งอึดอัดไปทั้งเนื้อทั้งตัว ชูเสวี่ยจื้อพุดจบกี้จะถอดหมวกออก เขาพลันยื่นมือมาจับแขนเธอเบาๆ เพื่อห้ามไว้

"ไม่เลย สวยมาก สวยกว่าที่ผมนึกภาพไว้เป็นร้อยเท่า พันเท่า..."

เขาพุดเสียงเบา

เธอเ้มปากแล้วเอ่ยแย้งขึ้น "คุณหัดปากหวานตั้งแต่เมื่อไรกัน"

เฮ่อฮั่นจู่ส่ายหน้า "ไม่ได้ปากหวานเลย ผมพูดจริงๆ ความจริงตอนคุณออกมาเมื่อครู่ผมเห็นตั้งแต่แวบแรกแล้ว แต่ไม่กล้าเข้าไปหา..."

หญิงสาวถึงแฉะแฉะในที่สุดว่าเพราะอะไรเขาไม่ได้ปรากฏตัวทันทีที่ความรู้สึกล้วนล้ำผุดขึ้นตรงกลางอกจางๆ

"ส่ายตาคุณนะนะ ทำเอาฉันใจหายใจคว่ำหมดเลย" เธอต่อว่าคำหนึ่ง

เขาเปล่งเสียงหัวเราะ แวดตาเป็นประกายระยับ เธออาศัยแสงสว่างรำไรที่แผ่จากตะเกียงน้ำมันเหนือศีรษะมองดู ถึงเพียงสังเกตเห็นสภาพตอนนี้ของเขา

เขาผอมลงและผิวคล้ำขึ้นไม่น้อย

"ช่วงที่ผ่านมาคุณคงเหนื่อยมากสินะ" เธอสงสารเขานิดหน่อย ก่อนจะยกมือขึ้นลูบหน้าที่ไว้หวดเคราอย่างห้ามใจไม่อยู่

เขาส่ายหน้าพลงกุ่มมือเธอและดึงมาจรรมิฝีปาก ตะตะจวบลงบนหลังมือเธอทีหนึ่ง

"ผมไม่เหนื่อย ทุกฝ่ายคืบหน้าไปได้ราบรื่นกว่าที่ผมคิดไว้ มีแค่อย่างเดียว..." เขาหยุดเว้นจังหวะ "ผมคิดถึงคุณมาก คิดถึงคุณทุกวัน"

ภายในตัวรถเงียบลง ชูเสวียจื้อพิศดูชายหนุ่มที่อยู่เคียงข้างเธอคนนี้ พลางบอกเบาๆ "ฉันก็คิดถึงคุณ เฮ้อฮั่นจู่"

เธอพูดจบแล้วยื่นหน้าไปจูบปากเขา

เฮ้อฮั่นจู่หักห้ามใจตนเองไม่อยู่อีกต่อไป เขารวบตัวเธอมากอดไว้ในอ้อมแขนแน่นๆ

เสียงในใจเตือนเขาว่าสิ่งสำคัญที่สุดตอนนี้คือพาเธอหนีไปอย่างปลอดภัยก่อน เขาจำเป็นต้องมีสติตื่นตัวตลอดเวลา สุดท้ายเขาจึงบดเบียดริมฝีปากแดงแรงๆ ถ้ายทอดความคิดถึงแกมรู้สึกรู้สึกลึกซึ้งที่เขามีต่อเธอทั้งหมดผ่านจุมพิตอันดุเดือดนี้ไว้สู้เสียงนี้ จากนั้นผละออกห่างทันที พุดกระซิบข้างใบหูเธอด้วยเสียงแหบพร่า "ขยับมาใกล้ๆ สิ"

ชูเสวียจื้อพิงไหล่แข็งแรงของชายหนุ่มข้างกายอย่างว่าง่ายแล้วหลับตาเบาๆ

รถเทียมล้อเล็กวิ่งออกจากถนนเล็ก สารถีหวดแล้เร่งเจ้าล้อหนุ่มให้ควบฝ่าเท้าวิ่งตะบึงไปทางสถานีรถไฟ

เมื่อออกเดินทางได้โดยไร้อุปสรรค อีกไม่นานก็จะถึงสถานีรถไฟเพื่อขึ้นรถไฟขบวนนั้นตามแผน กว่าคนกลุ่มนั้นในโรงแรมจะไหวตัวทัน พวกเขาจะหนีรอดแล้ว

จิตใจที่ตึงเครียดเต็มที่ตลอดคืนของติงซุนซานผ่อนคลายลงเล็กน้อย พอเขาผ่อนคลายก็อดไม่ได้ที่จะเริ่มคาดเดาว่าขณะนี้เจ้านายกับคุณชายชูที่อยู่ในตัวรถข้างหลังกำลังทำอะไรกันอยู่

ไม่ใช่ว่าเขาคิดเตลิดไปไกล แต่คุณชายชูแต่งตัวแบบนี้แล้ว...

ช่าง...น่าอัศจรรย์มากจริงๆ

มีนาคนที่เฝ้าประตูโรงแรมถึงได้ตาถั่วปล่อยให้คุณชายชูเดินออกมา

ต่อหน้าต่อตา หากเป็นเขา ถ้าไม่รู้เรื่องมาก่อน ตีให้ตายก็ไม่เชื่อหรอกว่า
คุณชายชูแต่งตัวเป็นผู้หญิงแล้วมีความเป็นหญิงยิ่งกว่าผู้หญิงแท้ๆ บางคน
เสียอีก

น่าเสียดาย...

ดิงซุนซานโคลงศีรษะ เขารู้ว่าตอนนี้ไม่ใช่เวลาที่ตนเองจะคิดเพื่อเจอ
เหลวไหล จึงสลัดความคิดไร้สาระออกจากหัวอย่างรวดเร็ว กลับมาจดจ่อ
กับการเร่งเดินทางอีกครั้ง

ในเวลานี้เองเสียงฝีเท้าเร่งร้อนลอยแว่วมาทางด้านหลังระลอกหนึ่ง
คลັบล้ายมีคนไล่กวาดตามมา

ดิงซุนซานจับความผิดปกติได้อย่างฉับไว เขามองเหลียวหลังแวบหนึ่ง
พบว่าแม้แต่คนเดียวก็สั่งให้สารถีควมารถมุ่งหน้าต่อไป

เขายกมือกุมมิดปากที่ซ่อนอยู่ ตั้งท่าจะกระโดดลงไปดูให้แน่ใจ
พลันได้ยินคนผู้นั้นผิวปากด้วยนิ้วเสียงหนึ่ง

เสียงผิวปากนี้เป็นรหัสลับของสมาคมชื่อฟาง เขาจึงออกไปทันที
เพราะสมาคมชื่อฟางไม่ได้เข้าร่วมในแผนการที่วางไว้คืนนี้

เฮ้ออันจูรับรู้แล้วเช่นกัน เขาถอนนิ้วเคาะผนังตัวรถ

รถเทียมล้อหยุดจอดริมถนน

ดิงซุนซานกระโจนตัวลงจากรถวิ่งทะยานไปหาคนผู้นั้น

逞骄 7

Cheng Jiao 7

ข้ามเวลามาเป็นแพทย์ทหารหญิง 7

เผิงไหลเค่อ เซียน

Honey Toast แปล

จำนวน 392 หน้า

ราคา 439 บาท

Published originally under the title of 《逞骄》(Cheng Jiao)

Author © 蓬萊客 (Peng Lai Ke)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司

(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2024 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd.

All rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3223-7

ภาพประกอบ 茵蒔织花

จัดพิมพ์โดย

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

Tel. 02 840 4888

www.jamsai.com

editor@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บู๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด

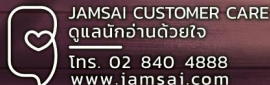
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130

Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3

www.naiin.com

งานแต่งงานของหวังจิ้งจิ้งนี่นับว่าเป็นงานใหญ่ที่สุดงานหนึ่ง
กว่าท่าทางของเจ้าบ่าวกลับพิศมัยเป็นทีที่เคลงใจของใครต่อใคร
ด้านซูสวีจี้จู้กับคุณกั๊วร่วมมือกันจนเธอหลบหนีออกจากงานได้สำเร็จ
ก่อนจะได้พบเธออันคู่อีกครั้งอย่างไม่คาดฝัน
ทว่าระหว่างที่หลบหนีไปยังสถานีรถไฟกลับได้รับแจ้งเรื่องการลอบสังหารหวังเซียวคุน
เอ่ออันจู่ลิ่งเล แต่สุดท้ายก็ตัดสินใจกลับไปช่วยอีกฝ่าย
ทั้งสองหมางใจกันถึงเพียงนั้น เขาก็ยังกลับไปช่วยศัตรู...
ซูสวีจี้จู้ยอมรับและเข้าใจความคิดของเขาแต่โดยดี
ทว่าก็ไม่ได้มั่นใจเสียหมดว่าเขาได้กลับมาหาเธออย่างราบรื่น
สิ่งที่รอคอยทั้งสองอยู่ล้วนเป็นสิ่งที่คาดเดาไม่ได้
ไม่ว่าจะเป็นสถานที่ ศัตรู หรือสงครามต่างสามารถกีดขวางทางรักของเขาและเธอ
มีเพียงความเชื่อมั่นในกันและกัน และจับมือกันไว้ไม่ปล่อยเท่านั้นจึงจะชนะทุกสิ่งได้

JAMSAI CUSTOMER CARE
ดูแลนักอ่านด้วยใจ
โทร. 02 840 4888
www.jamsai.com

ชวนคุณมาอ่านอุ่นหัวใจ

ทดลองอ่าน

มากกว่ารัก

ISBN 978-616-06-3223-7

9 786160 632237

ราคา 439 บาท